

Χριστόφορος Σαμαρσιίδης [Σαμαρτζίδης]

Το ρόδον της Ζηλανδίας

Ιλαρόδραμα εις δύο μέρη

Επτάλοφος (Νέα), Κωνσταντινούπολη

1. τχ. 12 (24 Φεβρουαρίου 1868), σ. 188-190

2. τχ. 13 (2 Μαρτίου 1868), σ. 205-208

Ι. ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ.

Ι Δ Δ Ρ Ο Δ Ρ Α Μ Α

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

ὑπὸ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ.

(Δέον νὰ τονισθῇ ὅπως παρασταθῇ ἐπὶ τῆς
σκηνῆς).

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΑΔΙΘΑ, βασιλεὺς τοῦ δάσους τῆς «Γραίας Φυλῆς».

ΕΦΘΩΡ, μέγας ἱερεὺς καὶ προφήτης.

ΔΡΟΛΛΑ, μεγάλη μάγισσα.

ΘΟΜΩΡ, ἀγγελιαφόρος τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀδιθάς.

ΚΩΝΑΘΑΝ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγλῶν αἰχμάλωτος.

ΒΡΙΓΙΣ, ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου καὶ φίλος
ἀφωσιωμένος τοῦ Ἰωνάθαν.

ΧΟΡΟΣ ΖΗΛΑΝΔΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΑΓΓΛΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Νύξ. Δάσος πυκνὸν σκηνὴ βασιλική· βωμὸς πρὸ τῆς
σκηνῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀελαία ὑψοῦται, τῆς σελή-
νης ὀδίσκος ἀνατέλλει. Ῥεῖξ ἀταπίτων ἐξ ὕψους.

Σ Κ Η Ν Η Π Ρ Ω Τ Η.

ΑΔΙΘΑ.

Ὦ ἄστρον τῆς νυκτὸς ὠραῖον,
βασιλισσα τῶν οὐρανῶν Σελήνη·
καὶ σὺ, ὦ ῥυαῆ, ὁ ἡμέρα βέων,
τοῦ στήθους μου μεγάλη ἡ ὀδύνη·
ἀγωνιῶ· ἐνῶ κοιμᾶται περίξ
τῶν Ζηλανδῶν τὸ πλῆθος ἐν εἰρήνῃ,
καὶ τοῦ Ζεφύρου δροσερὰ ἡ πτέρυξ
τὸν ὕπνον τῶν γλυκῶν ἠδύνει.
Μόνη ἐγὼ, ὦ ῥυαῆ, ὦ Σελήνη,
ἀγρυπνος, μόνη, ὀφθαλμὸν δὲν κλείω·
τὸ νεαρὸν μου σῶμα μόνη λύω,
καὶ ἄθικτος ἐκεῖ ἰδοῦ ἡ κλίνη.
Καὶ ἡ μεγάλη μάγισσα κοιμᾶται·
ἐνῶ ἡ βασιλεὺς παλαίει, ὀδυνᾶται.
Ἀφ' ὅτου πρῶτον ἐγὼ ἐκεῖνον εἶδον,
ἀφάτων πόθων ἐπλήσθην καὶ ἐλπίδων

Ὁρκίως εἶν' ὁ ξένος· ἡ μορφή του
 ἐδῶ βαθείως, ἐδῶ ἐνετυπώθη·
 ἐδῶ πυκνούνται ἀγωνίαι, πόθοι·
 ἀλλὰ φοβῆμαι τοὺς νόμους τοῦ προφήτου.
 Ὡς ἐκεῖνος... κατένευε νὰ λάβω
 τὸν Ἰωνάθην ἐγὼ ἀντὶ νυμφίου·
 πλησίον του εὐδαίμων ν' ἀπολαύω
 στιγμᾶς ὡραίας τοῦ βραχέως βίου... (κύπτει).
 Φεῦ! ν' ἀποθάνῃ, ὁ Ἐρθῶρ προστάζει.
 τῆς κεφαλῆς του τὸ αἷμα ν' ἀποστάξῃ,
 καὶ ὁ λαὸς προσάγων τὰ δοχεῖα
 νὰ τὴ ἐκπλῆξῃ ὡς ἐν εὐωχίᾳ! . .
 Ἐὶν τὸν λύσω, ἐάν μ' ἐκεῖνον φύγω!
 τὸ στέμμα χάτω· βράσθρον ἀνοίγω·
 καὶ ἀδελφίς μου, συγγενεῖς καὶ φίλους
 εἰς αἰμοπότας λείπω· φεῦ! ὀργιλόμος!
 Ἐπειτα μήπως ἐκεῖνος κἄν γνωρίζῃ
 τὸν ἔρωτά μου; δέσμιος γογγύζει
 εἰς τὴν σκηνὴν Ἐρθῶρ τοῦ ἱερέως,
 καὶ ἀσθενεῖ ὁ δούστηνος βαρέως.
 Αὔριον πίπτει... τί νὰ πράξω; πίπτει!
 αὔριον οἶμοι ἡ μορφή του κύπτει·
 πέλεκυς κόπτει τὴν ζωὴν του· Δρόλλα!
 ἔγειραι! (εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν
 καὶ ἐκ νέου ἐξέρχεται) θὰ τὰ μάθω ὅλα!

Σ Κ Π Η Β'.

ΔΡΟΛΛΑ. Τὴν φωνήνσου ηκουσα, βασιλῆς μου λάλει!

Ἄγρυπνία διατί σε κρατεῖ μεγάλη;
 Δὲν φοβεῖσαι τῆς νυκτὸς τὰς σμαῖς, ὦ κόρη;
 τοῦ νυκτιῦ δαίμονος τὸ βωβαῖνον ὄφρυ;
 Τί με θέλεις; τί ζητεῖς; σὲ ἀκούω, λάλει·
 διατί τὸ στήθος σου, βασιλῆς μου, πάλλει;

ΑΔΙΘΑ. Ὁ μάγισσα! τοῦ οἴκου μου, ἀργαῖα σὺ πε-
 ὄερωσεῖναι φοβερός θεός καὶ νυκτοδάτης, γλάτις
 Ἄγρυπνὸν οὗτος με κρατεῖ!

Ἰδοὺ σοὶ λέγω διατί
 ἐγρηγορῶ καὶ αὐπνός ἐδῶ πλავῶμαι, Δρόλλα,
 ὑπὸ τὰ φέγγη τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀσραπιδόλα
 τοῦ ἀστρου τῆς νυκτὸς.

Ἄγων ἐδῶ φρικτός,

ὦ μάγισσα καὶ γόσσα, τελίται·
 τὸ στήθος μου αὐτὸ δεινῶς, ὦ ναι, δονεῖται.
 Καὶ ἴσως μόνη σὺ νὰ χύσῃς
 παρηγορίας βάλσαμον θὰ δυνάθῃς!
 τὰ βλεμματὰ μου ἰσως μόνη δυνάθῃς νὰ κλείσῃς,
 ἐάν ἀγάπην πρὸς με ἔγῃς· ἂν θερμῶς ποθῇς
 τῆς βασιλίδος, Ἄδιδά, τὴν ἡσυχίαν,
 τῆς ἀγαπώσῃς σε θερμῶς τὴν εὐτυχίαν.

ΔΡΟΛΛΑ. Ὁ δαίμονες! θεοὶ τοῦ σκότους καὶ
 [πτινὰ τοῦ ζόφου!

νύκτιε δαίμων τοῦ δασώδους λόφου!
 Ἄκούσατε τὸν ὄρκον τῆς μαγίσσης!
 Ἄκούσον, κόρη, βασιλῆς καὶ σὺ μὴ φρίσσεις.
 Ἐἴ ἂν αὕτη πάσχῃ! Ἄν αὕτη ἐράται,
 ἐνόσω ἔτι τοῦ φωτός κοιμᾶται
 ὁ λάμπων δαίμων· μὰ τὸ μαῖον αἷμα!
 μὰ τοῦ Βισσοῦρα τὸ ἐκ τέφρας στέμμα!
 Μὰ τὰς ἀγρίας τῶν μνημάτων κόρας,
 τὰς μὴ ἐχούσας ὀφθαλμούς με κόρας,
 τὰς χορταίνουσας ἐκ σαρκῶν θανόντων
 καὶ ἐξ ὀστέων νεκρικῶν ὄζόντων.
 Τοῦ ἔρωτός τις λύω τὰς ἀνίας·
 καὶ τῇ χαρίζω τέφραις αἰωνίας. »

ΑΔΙΘΑ. Ὁ Δρόλλα! σοὶ εὐχαρισῶ! Ἄλλὰ νομίζεις
 τὴν ἡσυχίαν ὅτι νὰ χαρίζῃς

δύνασαι, γραῖα! πάντοτε; ματαίως!
 Αὔριον πίπτει ὁ καλὸς μου νέος.

ΔΡΟΛΛΑ. Τίς οὔτος;

ΑΔΙΘΑ. Ἔνος!

ΔΡΟΛΛΑ. Ἔνος! ὦ ἀθλίᾳ!

ΑΔΙΘΑ. Καὶ τί σημαίνει τότε ἡ φιλία;
 τρομάξεις; Αἰσχρός! Ναι, ὁ ξένος εἶναι
 ὁ ἐσαστῆς μου· δι' αὐτὸν ὀδύναι
 τὴν βασιλῖδα τήκουσι παρθένον
 τὸν ξένον, γραῖα, σῶσον μοι, τὸν ξένον!

ΔΡΟΛΛΑ. Πῶς νὰ τὸν σώσω; Ὁ Ἐρθῶρ κοιμᾶται;
 ἄγρυπνος κύκλω τοῦ ναοῦ πλανᾶται·
 φέρει εἰς χεῖρας ῥόπτριν τοῦ σπυρίανου
 καὶ εἰς τὴν φλόγα καίει τοῦ λιθάνου
 θυμιακῆ· Ἐ βασιλῆς φοβοῦμαι·
 τὸν νόμον τοῦ προφήτου ἐνθυμούμαι.

ΑΔΙΘΑ. Ὑπάγε τότε· φύγε σὺ, ἀθλίᾳ γραῖα!

Σὺ, μάγισσα, φοβεῖσαι ἕνα ἱερέα;
 Ἐγὼ ὑπάγω... καὶ ἐάν με σφαῖς,
 ἀφ' ἑνὴ πρῶτην θέλει σε σπαράξῃ.
 Ἐγὼ σὲ σώξω τῆς ὀργῆς του χρόνους
 τοσοῦτους. Δός μοι ἀντὶ μάνα πόνοους!

ΔΡΟΛΛΑ. Μὴ, πρὸς Θεοῦ! μὴ φύγῃς! Ἐγὼ τρέχω!

Ἄ, ἐνθυμήθην· ἐδῶ φίλτρον ἔγω·
 (ἐξάγει τοὺ κόλπου ραλιδίων).
 Αὐτὸ ἀνοίγω καὶ κοιμίζω ὄσους
 ἀγρύπνοους βλέπω ἀπὸ πόνοους, νόσοους.

ΑΔΙΘΑ. Καὶ τί θὰ πράξῃς, ἂν τὸν ἱερέα
 κοιμήσῃς, λέγε, νὰ σ' ἀκούσω, γραῖα!

ΔΡΟΛΛΑ.. Τού ξένου τότε τὰ δεσμά θά λύσω!
 νά φύγη δέ εκείνον θά αφήνω.

ΑΔΙΘΑ. Νά φύγη; "Οχι! νά τόν'ίδω θέλω.
 "Ιαώς νά φύγω μετ' εκείνου μέλλω!

ΔΡΟΛΛΑ. (οὐδόλως προσέχουσα εἰς τοὺς λόγους
 Ναι, ἡ φιὰλη μου αὐτὴ κοιμίζει. [της].
 εἰς ὕπνον πάντας καὶ μακρὸν βυθίζει.
 Καὶ τῆς μαγείας μου ἡ ῥάβδος ἄλλα
 θά κατορθώσῃ τότε καὶ μέγала.
 Ἄρκει ὁ ἥλιος νά μὴ φανῆ; διότι
 τότε ἐγὼ ἀπόλωλα ἡ πρώτη.
 Εἰς νυκτερίδα θά μεταβληθῶ! ὦ κόρη!
 "Ακουε ταῦτα· μὴ ποσῶς ἀπέρσει.

ΑΔΙΘΑ. Τὸν Ἰωνάθαν μὴ κοιμίσῃς·
 τὸν ὕπνον του κατόρθωσον νά λύσῃς·

ΔΡΟΛΛΑ. Γινώσκω. . . Βλέπεις, δύοι ἡ σελήνη
 τὸ βῆμά του ὁ ἥλιος ταχύνει.
 Τὸν ὕπνον τοῦ δεσμίου θέλω λύσει·
 τοὺς ἄλλους πάντας θέλω τοὺς κοιμίσει.
 Ἄν δὲ ὁ ἥλιος ἐμὲ προσβάλλῃ,
 εἰς νύκτια πτηνὰ ἐγὼ κ' οἱ ἄλλοι
 μεταβαλλόμεθα· ἀλλὰ τὸν ξένον
 σώζω, σοῦ χάριν· τὸ πεπρωμένον
 ἄς ὑπακούσω· βασιλὶς μου, χαῖρε.
 (λαμβάνει ἀπὸ τοῦ βῆθους τῆς σκηνῆς ῥά-
 βδον σιδηρᾶν καὶ ἀπέρχεται.)

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΑΔΙΘΑ. Τὸν ξένον, γραῖα, σώσον μοι καὶ φέρε!
 Ὡ Ἄδιθα! ταλαίπωρος σὺ, γύναι!
 Ἄλλ' ἀκούω βήματα· τίς εἶναι;
 τίς τῆς νυκτὸς ταράσσει τὴν γαλήνην
 λακτήσας ὡς ἐγὼ τὴν κλίνην;

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΘΟΜΩΡ.

Βασιλὶς! Εἴμ' ἐγὼ, ὁ πιστὸς σου! ἡσύχει!

ΑΔΙΘΑ.

Σὺ, ὦ Θόμωρ! ἐπέστρεψες;

ΘΟΜΩΡ.

Μόλις ἦλθον!

ΑΔΙΘΑ.

Ὡ τύχη!

Τὸ στρατόπεδον ἀφῆσας χθές, πιστεύω, τῶν
 [ξένων]

ΘΟΜΩΡ.

Φεῦ! ἐπέρχεται ἄγριον, φοβερόν, ὠργισμένον!
 Μ' ὑπεδέχθησαν· ἤκουσαν ὅτι μέλλει ὁ ξένος
 ν' ἀποθάνῃ αἰμόδρεκτος, ν' ἀποθάνῃ σφαγμένος.
 Καὶ φοβούμαι, ὦ δέσποινα, μὴ εἰς ὄλεθρον
 [πέση
 ὁ λαός σου καὶ πένθημα μὴ τὸ πλῆθος φορέσῃ.

ΑΔΙΘΑ.

Θόμωρ, τί λέγεις; Ἄλαί! μὴ πλησίον
 εἶν' ὁ ἐχθρός; φεῦ! διατί δακρῶν;

ΘΟΜΩΡ.

Σίγα, βασιλὶς μου, σίγα!
 Μένουσι λεπτὰ ὀλίγα.
 Ὁ ἐχθρὸς εἶν' ἐδῶ καὶ τὸ δάσος ἐκυκλώθη.

ΑΔΙΘΑ.

Ἄπωλέσθη τὸν λαὸν νά ἐγειρωμεν! Ὡ πόθοι,
 εἰς μὴδὲν ἐξατμισθέντες,
 μόλις λάμπαντες, θεσοθέντες!

ΘΟΜΩΡ.

Ἄν ποθῆς
 νά σωθῆς,
 ἀκολούθει, βασιλὶς μου!

ΑΔΙΘΑ.

Νά σωθῶ μόνη! φεῦ! καὶ ἡ τύχη τῆς φυλῆς μου;

ΘΟΜΩΡ.

Μόνη, ναί! Ἡ φυλή! εἴτε φύγῃς, εἴτε μείνῃς,
 εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν θέλει πέσει! τί
 [προκαρίνεις;
 Ἄν ποθῆς, ἀκολούθει! διὰ μέσου τῶν δασῶν
 θά σὲ ὀδηγήσω πέραν τῶν ὀρέων τῶν Χρυσῶν.
 Εἰ δὲ μὴ, ἐδῶ σιμά σου ἀποθνήσκω, βασιλὶς,
 πρόμαχος τῆς βασιλίδος καὶ τῆς φίλης μου
 [φυλῆς.

ΑΔΙΘΑ (διωδία) ΘΟΜΩΡ.

Σῶσον τὴν τιμήν μου, σώσον! Ναι, τὸ ἐπεθύμουν τόσον!
 Τὴν ὀσφὺν μὲ σπάθην ζῶσο! Ὄσὲ σώσωμόνος. Πόσον
 Ἄγωμεν! λοιπὸν ἐμπρός! ἢ καρδία μου πυρὸς
 ἢ ἠὼς χρυσοῦται. ἢ ἐρῶ πληροῦται!
 Ἄγωμεν! Ἄγωμεν! Ἄγωμεν! Ἄγωμεν!

(Ἡ αὐλαία πίπτει, ἐνῶ ἡ Ἄδιθα καὶ ὁ
 Θόμωρ φεύγουσιν.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

2. ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ ἐκείνη ναὸς Ζηλανδικῆ. Θύρα μεγάλη εἰς τὸ βάθος καὶ ὄψω κλίγια· ἐπ' αὐτοῦ καίεται λιβανωτός, καὶ πλησίον αὐτοῦ ἀγάλμα δύμορφον τοῦ θεοῦ τῆς μάχης. Κάτωθιν τοῦ ἀγάλματος τύμπανον μέγα ἐρυθροβαφίς. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνηρημένα κρέμανται κρανία νεκρῶν. Ὁ Ἰωνάθαν δίσμιος καὶ δεδεμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δι' ἐρυθροῦ ὑπέρσματος. Ὁρθρὸς βαθὺς.

Σ Κ Η Ν Η Π Ρ Ω Τ Η.

ΕΦΘΩΡ (κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ῥόπτρον τυμπάνου ἐρυθροῦ, φορῶν ἐρυθροβαφῆ χιτῶνα καὶ ἐξωσμένους τὸ ἱερὸν ξίφος, ἀποτείνεται πρὸς τὸ ἀγάλμα).

ὦ θεοῦρε! ἀνοιξον τὸ στόμα!

Ἰδοὺ ἐμπρὸς σου δέσμιον τὸ βρῶμα.

Αἷμα κοχλάζον, αἷμα θά ῥοφήσης,
τὸ ξηρανθέν σοῦ στήθος νὰ δροσίσης.

Ἰδοὺ τὸ ἄρωμα τοῦ φλέγοντος λιθάνου,
τὴν κροῦσιν προαγγέλλει τοῦ τυμπάνου!

ὦ θεοῦρε! τοὺς οδόντας διατὶ δὲν τρίξεις;

τὸ πτώσσον θῦμα πῶς δὲν ἐκφοβίζεις;

Ἡ πύλη τοῦ ναοῦ σου ἤδη θ' ἀνοιχθῆ
καὶ κύκλω σου τῶν ἄλλων ἱερέων θὰ ταχθῆ

ὁ ὄμιλος νὰ ψάλη.

Εἰν' αὔριον, εἰν' ἑορτὴ μεγάλη.

Ἰωά, ἰωαέ! αἰ! αἰ!

Ἦλωσ ἔσω, μέγιστε θεέ!

(ἀνοίγει τὴν πλαγίαν θύραν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐκτὸς λέγει.)

Εἰσελθ' εἰσελθ', ὄμιλος! ἱερεῖς χωρεῖτε!

Κύκλω, κύκλω τοῦ βωμοῦ πάντες γρηγορεῖτε!

Φῶτα, φῶτα φέρετε, λαμπαδηφορεῖτε!

Εἰσελθ' εἰσελθ', ὄμιλος, ἱερεῖς χωρεῖτε.

(Οἱ ἱερεῖς εἰσέρχονται λαμπαδηφόροι καὶ τάσσονται κερὶ τοῦ βωμοῦ πρὸ τοῦ ὀποίου ἴσται ὁ Ἐφθῶρ).

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΧΟΡΟΣ ΖΗΛΑΝΔΩΝ.

Μέγας, μέγας ὁ προστάτης θεὸς ἐν τῇ μάχῃ!

Πέραν ἅπαν τὸ ὄρος ἐβράχη

ὑπὸ αἵματος ἐχθρῶν ἐρυθροῦ.

Ἔτι ῥέει τὸ αἷμα ἀχνίζον,

καὶ δεινὸν ἀπροσδόκητον, μείζον

ἐκνευρίζει τὸ θάρρος αὐθάδους ἐχθροῦ.

Δόξα σοι, ὦ θεέ, ἐν πολέμοις προστάτα!

Δόξα σοι, φοβερὲ στρατηλάτα!

Κεῖται μέσῳ ἡμῶν ὁ ἡγήτωρ τῶν ξένων,

τῆς τοῦ δάσους αἰώραίας φυλῆς, ὁ φθορεὺς,

ἐν παλμοῖς τὴν στιγμὴν τὴν δεινὴν ἀναμένων,

καθ' ἣν φάσγανον πάλλων εἰς χεῖρας ὁ σὸς ἱερεὺς,

τὴν ἐχθρὰν κεφαλὴν τοῦ θά πληξῆ,

καὶ εἰς αἵματος χεῖμαρρον πλήττων θὰ πνίξῃ

τῆς φωνῆς τοῦ τοῦς ἤχους,

εἰς τοὺς τοίχους τοῦ θείου ναοῦ σου,

ὑπὸ τ' ὄμμα τὸ λάμπον τοῦ φλοῦ λαοῦ σου,

ἀναρτῶν τοὺς ξανθοὺς τοῦ βοστρύχους.

Ἰωά! αἰ! αἰ! αἰ!

Γρηγοροῦμεν παννύχιον κύκλω, θεέ,

καὶ τὸ θῦμα φυλάσσομεν πάντες

εἰς τὸ τέμενος τοῦτο ἀθρόοι ἐμβάντες.

Ἦδη, ἤδη πλησίον τοῦ θείου βωμοῦ σου ἐτέθη

τοῦ ναοῦ σου τὸ τύμπανον, ἔως

ἢ ἡὼς ἀνατείλῃ

τοῦ φωτὸς δὲ προβῆ ὁ ἀστὴρ,

τοῦ μεγάλου δ' ἡμῶν ἱερέως

διὰ ῥόπτρου τὸ πληξῆ ἢ χεῖρ,

τῷ λαῷ δὲ ἡμῶν ἀναγγείλῃ

ὅτι αἷμα θὰ πῆ ἐχθροῦ, ὡς τὸ μέθυ.

Ἰωά! αἰ! αἰ! αἰ!

Γρηγοροῦμεν παννύχιον κύκλω, θεέ.

ΕΦΘΩΡ.

Σιγήσατε· τίς βέβηλος τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ,

εἰς τὸν ναὸν πρὶν ἀκουσθῆ ὁ τοῦ τυμπάνου ἤχος;

ΧΟΡΟΣ.

Να! ποῖος, ποῖος ἔρχεται χωρὶς νὰ δειλιάσῃ;

ΕΦΘΩΡ.

Προσέρχεται, προσέρχεται ἀκούσατε, ἡσύχως·

(ἀκούεται ἐξῶθεν ἄσμα· ὁ Ἐφθῶρ καὶ οἱ ἱερεῖς ἀκροῶνται).

Ναὶ τῶν ἀστέρων πνεύματα μυστηριώδη·

ναὶ, τῆς νυκτὸς φαντάσματα φρικώδη·

πρὸ τῆς τελετῆς τοῦ δείπνου,

τοῦ θεοῦ τῶν πολέμων,

χύσατε τὰ θέλκτρα ὕπνου,
σώσατε ὑμεῖς τὸν ξένον.

(διὰ τῆς θύρας ρίπτεται ἐντὸς τοῦ ναοῦ, φιάλη ἥ-
τις θραύεται καταπίπτουσα πλίσσον τοῦ βωμοῦ).

Μέλη ζώντα, γρηγοροῦντα, κοιμήθητε·
βλέφαρα, βλεφάρων ἴνες, πέσετε καὶ λύθητε!

ΕΦΘΩΡ.

Νυστάζω.

ΧΟΡΟΣ

Νυστάζομεν.

ΕΦΘΩΡ (κλίνων)

Κυπτάζω.

ΧΟΡΟΣ (κλίνων)

Κυπτάζομεν.

ΕΦΘΩΡ. (ἀφίνων τὸ ῥόπτρον
τοῦ τυμπάνου νὰ πέσῃ).

Τὸ ῥόπτρον τοῦ τυμπάνου φεύγει τῶν χειρῶν.

ΧΟΡΟΣ

Ὑπνον ποθοῦμεν πάντες ἰλαρόν.

ΕΦΘΩΡ

Κλονοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ

Κλονοῦμεθα.

ΕΦΘΩΡ (πίπτων παρά τὸ
τύμπανον).

Ἀπλοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ (ἀπλούμενος χαμαὶ
καὶ κοιμώμενος).
Ἀπλούμεθα.

—=—

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΔΡΟΛΛΑ

(εἰσερχομένη διὰ τῆς θύρας καὶ πάλλιυσα εἰς
χειρας τὴν μαγικὴν τῆς ῥάβδου).

Τέλος, τέλος, τὸν ἔσωσα! Μαγικὴ μου φιάλη,
ἡ ἰσχύς σου ἀνέλαμψεν· ἡ ἰσχύς σου μεγάλη.

(ἀφαιρεῖ τὸ κάλυμμα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἰ-
ωνάθαν καὶ θίγουσα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ τῆς
σιδηρᾶς ῥάβδου)

Ξένε! λύω τὸν ὕπνον σου! ἤδη πάντες κοιμῶνται.
λελυμένα τὰ μέλη των, αἱ ψυχαὶ των πλα-

[νῶνται.

ΙΩΝΑΘΑΝ. (βλέπων πᾶσι τοὺς πάντας κοιμώμενους)

Τί συνέβη; ὦ Ὑψίστη! καὶ λοιπὸν νὰ πιστεῦσω;

Ποία σὺ, εὐεργέτρια; ὦ χαρὰ! θὰ ἐκπνεύσω!

ΔΡΟΛΛΑ.

Ἡ μεγάλη ἡ μάγισσά εἰμ' ἐγώ, ὦ ξένε!
τὰ δεσμά σου ἔρχομαι νὰ λύσω, τεθλιμμένε.
Ἡ βασιλεῖς,
τῆς τοῦ δάσους ἀΓραικῆς φυλῆς,
σ' ἀγαπᾶ καὶ αὐτὴ νὰ σὲ σώσω μὲ στέλγει!

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Τίς; αὐτὴ μ' ἀγαπᾶ;

ΔΡΟΛΛΑ.

Ναί! καὶ σπεῦσον σιμά τῆς σὲ θέλει.

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Μ' ἀγαπᾶ; ὦ Θεέ! εἰς αὐτὴν χρεωστῶ τὴν
ζωὴν μου;
παρ' αὐτὴν εὐτυχῆς, τὴν ὑσάτην θὰ δώσω
Ἄλλὰ λύσον τὰς χειρας, [πνοὴν μου!
σὺ, ἰέρεια γραῖα τῆς Μοίρας!

ΔΡΟΛΛΑ.

Φεῦ! ἡ ὥρα παρέργεται! Ναί, σὲ λύω, ὦ ξένε
(λύει τὰ δεσμά του).

Ἦδη ἔγειραι! φεύγωμεν! μὴ βραδύνης, μὴ
μένε!

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Πόθεν; πόθεν νὰ φύγωμεν τὴν φυλὴν σου φα-
δοῦμαι.

ΔΡΟΛΛΑ.

Σπεῦσον! φεῦ! ἐβραδύναμεν... ὦ μοι! ὦ μοι! φο-
δοῦμαι.

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Τί φοβεῖσαι;

ΔΡΟΛΛΑ.

Τὸν ἥλιον! Ἄν ἀκτίς τοῦ μὲ πλήξῃ
ἴσως θέαμ' ἀνέλπιστον σὲ, ὦ ξένε, ἐκπλήξῃ.

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Λοιπὸν πόθεν νὰ φύγωμεν;

ΔΡΟΛΛΑ.

Τὴν πλαγίαν, σὺ, θύραν
ταύτην σπεῦσον καὶ ἀνοιξόν! Ἴσως κάμψω τὴν

ΙΩΝΑΘΑΝ.

μοῖραν.

(καθ' ἑαυτὸν, καὶ σπεύδων ν' ἀνοιξῇ τὴν
πλαγίαν θύραν).

φεῦ ἡ γραῖα ἀπόλωλε! τῆς νυκτὸς ἴσως ἤδη
ἡ σκιά ὑπεχώρησε, καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς δίδει
εἰς τὴν ῥόδα ἀθάνατα ἐξεμμένῃ Ἠώ.

(τῆς θύρας ἀνοιγομένης, ἀκτίς φωτὸς προσβάλλει
τὴν μάγισσαν καὶ τοὺς κοιμώμενους, οἵτινες καὶ
μεταβάλλονται εἰς νύκτια πτηνά.)

ΔΡΟΛΛΑ (μεταμορφωμένη εἰς νυκτοκόρακα).

Κοῖδ, κοῖδ! κοῖδ, κοῖδ.

ΙΩΝΑΘΑΝ (στρεφόμενος και βλέπων τὰ
κολοσσιαῖα νύκτια πτηνᾶ).

Ποῦ ἀπῆλθεν ἡ μάγισσα; Πλὴν τί ταῦτα; ἰώ!

ΧΟΡΟΣ ΖΗΛΑΝΘΩΝ (μεταμορφωμένος).

Κρί· κρί· κρί· κικαθαῦ! κοῖό· κοῖό.

(Ἀκούεται κρότος ὄπλων και βοή σύμμικτος).

ΙΩΝΑΘΑΝ

Ἄ! θόρυβον ἀκούω· κρότον ὄπλων και πολέ-
[μου βοήν!

σύμμικτον κρότον και ἀγρίαν ἀνέμου πνοήν!

(ἀκούεται φωνή ἐξωθεν).

Ἰωνάθαν! Ἰωνάθαν!

ΙΩΝΑΘΑΝ

Εἶν' ὁ Βρύγης.

(μία φωνή ἐξωθεν)

Ἰωνάθαν! ἀνάπνευσον! Ὅπου εἶσαι, μὴ φύγης!

ΙΩΝΑΘΑΝ

Βρύγη! φίλοι! προσέλθετε! εἰμ' ἐδῶ· εἶμαι σῶος.

ΒΡΥΓΗΣ

(εἰσορμῶν και ἐναγκαλιζόμενος τὸν Ἰωνάθαν).

Ὁ ἐχθρός... τὸν ἠράνισα, ὁ στρατός σου ἀθρόος
ἤδη, ἤδη προσέρχεται· και αἰχμάλωτον εἶδον
τὴν τοῦ δάσους βασίλισσαν· τοῦ πολέμου ὁ
[κλύδων

τὴν φυλὴν τῆς παρέσυρε· και τὸ δάσος ἠλώθη.

Πλὴν τὸ μέγιστον.. Ὑψίστε! ὅτι οὗτος ἐσώθη.

ΙΩΝΑΘΑΝ.

τὴν βασίλισσαν, φίλε μου· εἰς αὐτὴν ἄς ὀφείλων
ὅτι εἶμαι ἀκέραιος, ὅσοι φίλοι μ' ἐφίλουν.

ΒΡΥΓΗΣ.

Πῶς, τί λέγεις;

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Τὰ δίκαια.

ΒΡΥΓΗΣ

(βλέπων τὰ κολοσσιαῖα πτηνᾶ)

Σὲ πιστεύω.

ΙΩΝΑΘΑΝ (δεικνύων τὰ πτηνᾶ)

Δὲν εἶδες;

ΒΡΥΓΗΣ.

Βλέπω... γλαυκὰς παμμέγισται· φοβεραὶ νυ-
κτερίδες.

(ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ)

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Μεταμόρφωσις, φίλε μου· μία μάγισσα γραῖα
μεταμόρφωσε κύκλω μου Ζηλανθούς, ἰσραῖ.
Και μ' ἐλύτρωσεν (ἀκούονται τὰ βήματα ἀ-
θρόως προσερχομένων ἀνθρώπων.)

ΒΡΥΓΗΣ.

Ἔρχονται!

ΙΩΝΑΘΑΝ

Φεῦ! ἡ τάλινα γραῖα!

Μ' ἀγαπᾷ ἡ βασίλισσα, ἡ ταλάπυρος εἶπε!
Εἶν' ἀνάξων, φίλε μου, τὴν βασίλισσαν λύπα,
νὰ μαστιζῶσι· μ' ἔσωσε· θὰ τὴν σώσω και ἔτι,
τὰ λοιπὰ μου πλησίον τῆς θὰ διέρομαι ἔτι.
Υμενίου ἀνάψωμεν ἐδῶ κύκλω λαμπάδας
και τοῦγάμου ἀνάψωμεν εὐγνωμόνως τὰς δᾶδας.

(εἰσέρχονται Ἄγγλοι στρατιῶται, φέροντες αἰχ-
μάλωτον τὴν βασίλιδα Ἀδιθα και τὸν Θόμωρ.)

ΧΟΡΟΣ ΑἴΓΛΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ.

Ἡμίχορος Α'.

Ἡμίχορος Β'.

Οὐρρά, οὐρρά, οὐρρά,
ὁ ἀρχηγός μας σῶος,
και ὁ ἐχθρός ἀθρόος
ἠττήθη, εἰς πῦρ
και ξίφη μαχητῶν δεινῶν
οὐδὲ στιγμὴν ἀντιταχθεῖς.
Οὐρρά, οὐρρά, οὐρρά, οὐρρά.

Ἀνέλπιστος χαρά.
Ἐσώθη ὁ ἀθῶος!
Και τῶν ἐχθρῶν ὁ γόος,
ὁ βόγγος τοῦ Βορρά,
ὕψωθη μέχρις οὐρανῶν,
ὃ δ' ἀρχηγός ἀπαλλαγθεῖς,
γεῖα και λάμπει ἐν χαρᾷ.

ΙΩΝΑΘΑΝ.

τὴν βασίλιδα λύσατε παρθένον.

ΒΡΥΓΗΣ.

τὸν Θόμωρ λύσατε.
(οἱ στρατιῶται λύουσι τοὺς αἰχμαλώτους).

ΘΟΜΩΡ.

(πρὸς τὴν Ἀδιθα).

τὸ πεπρωμένον,

ὦ· βασιλεῖ, τελεῖται.

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Στρατιῶται!

Μετὰ τὴν κίνη, αἱ σχέψεις μου αἱ πρῶται
εὐγνωμοσύνην εἶναι γ' ἀπεδώσω· και συνάμα
τῶν νυκτερίδων τούτων τῶν φρικτῶν τῶν κράμα
εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀγγλίας νάποσειλω ὅπως
ἀπὸ τοιαῦτα τέρατα καθαρισθῇ ὁ τόπος.

Λοιπὸν ἀγγέλλω πᾶσιν ὅτι ὡς συμβίαν
τὴν βασιλίδά ταύτην θέλω, καὶ ὀλβίαν
νὰ καταστήσω θέλω προσπαθήσει.

Αὐτὴ, αὐτὴ κατώρθωσεν ὅπως μὲ λύσῃ,
ἐνῶ μ' ἐκύκλουν αἰμοπόται τόσοι. . .

αὐτὴ, αὐτὴ κατώρθωσεν ὅπως μὲ σώσῃ. . .

Ἐντὸς κλωβῶν αἱ νυκτερίδες ἄς τεθῶσιν,
αἱ γλαῦκες δὲ πλησίον τούτων ἄς σκιρτῶσιν.

Ἄγωμεν! πάντες! Βασιλεὺς παρθένος.

(προχωρεῖ καὶ λαμβάνει αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς)

ὑμέναιος ἡμᾶς θὰ δέσῃ· περιλιμένος
ὁ Ἰωνάθαν ἦτο τῆς ψυχῆς σου, κόρη!

Ἐλθέ λοιπὸν πλησίον, μὴ ἀπόρει!

ΑΔΙΘΑ.

Ὁ οὐρανὸς εὐλογημένος ἔστω τώρα!

Ἡ τρισολβία καὶ μεγάλη ἦλθεν ὥρα.

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Σὺ τὸ βόδιον τῆς φυλῆς σου
εἶσαι· ἄγωμεν, ἐνδύσου
γάμου φόρεμα· νὰ ζῶμεν
ἠνωμένοι ἐν χαρᾷ·
παρ' ἀλλήλοις νὰ τρυφῶμεν
ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ.

ΧΟΡΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΖΗΛΑΝΔΩΝ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ.

(μεταμορφωμένων).

Ἄνομνήσωμεν ἄθροοι!
Πάντες, πάντες ἐν χαρᾷ,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροί!
τοῦ ὠραίου ὑμεναίου
τὴν ἀπόφασιν, οὐβρά!
Ἄμην· ἄμην. Ἀλληλοῦτα.

Κρί! κρί! κρί· κουϊά! κόνι!
κουϊά! κρί! κρί! κουϊά! κόνι!
κουϊά! κουϊά! κουϊά! κρί!
κόνι! κόνι! κόνι! ἔου!
ἔου, κόνι, κρίκι, κόνι,
κόνι, κόνι, κόνι κουϊά.

(Ἡ αὐλαία πίπτει).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΔΡΑΜΑΤΟΣ.